

Suposeu que els donem l'aprovat?

DAVID CASELLAS

A vegades els periodistes són experts a complicar allò que hauria de ser ben senzill. Llegint el diari, ensopego amb el títol següent:

«El govern del PP aprova la revàlida, que suposarà un 40% de la nota del batxillerat. La seva aprovació serà necessària per a cursar estudis universitaris i de formació professional de grau superior» (El Punt, 20/12/03).

Què us sembla?: donaríeu l'aprovat o l'aprovació al periodista que ha escrit aquest text?; ¿són sinònims, aquests dos mots?; ho són en la frase anterior? Esbrinem-ho. Vegem les definicions que en dóna el DIEC:

«Aprovat. *m.* Qualificació en un examen, una prova, etc. amb què és reconeguda la suficiència de l'examinand. *He tingut aprovat de geografia i excel·lent d'història. Ha obtingut la qualificació d'aprovat.*»

«Aprovació. *f.* Acció d'aprovar, l'efecte. *Si feu això, tindreu l'aprovació de tothom. / L'aprovació d'una llei, d'un reglament. L'aprovació de comptes. L'aprovació d'una assignatura.*»

És evident que el significat del mot *aprovació* és molt més ampli que el de *aprovat*, el qual s'aplica només en el camp de l'ensenyament, i que no sembla correcte de dir que *una llei ha rebut l'aprovat per majoria absoluta*. En canvi, en el cas contrari (el que ens ocupa) no és tan cert, ja que aquest nom inclou tots els significats derivats del verb *aprovar* i, tal com veiem en el mateix exemple del DIEC, també és possible l'*aprovació d'una assignatura*. Ara bé, malgrat que sigui possible, és molt més lògic usar el mot més propi de la llengua parlada, més específic, més tradicional... De fet, el mot *aprovat* només podem emprar-lo en aquest cas. Els periodistes ens han d'ensenyar a usar el vocabulari més adequat en cada situació, no a fer servir el mot més genèric en totes les situacions per a evitar-se maldecaps. I és que a vegades ens empobreixen el llenguatge amb l'excusa que ha de ser proper al lector, però en unes altres ocasions fan el contrari, allunyant-se de la llengua del lector. No hauria estat més senzill i planer dir «Caldrà aprovar-la per a cursar...»? Per què ho han de fer tot tan complicat? De fet, el català sempre sol basar-se més en el verb (que pot portar els pronoms febles) que no pas en el nom.

Això mateix també passa amb l'ús de *suposar* (... que suposarà un 40% de la nota del batxillerat). ¿No serien més escaients els verbs *repre-*

sentar, significar o comportar? *Suposar* és un verb jòquer, un mot crossa, que s'usa en gairebé qualsevol context en lloc d'uns altres verbs molt més adequats. Vegem el que diu el DIEC d'aquest verb:

«Suposar. *v. tr.* Algú admetre com a cert o real (allò que imagina com a tal). *Jo suposo que ja deuen haver arribat. / Admetre com a ver per als efectes d'una argumentació. Suposem que això sigui cert: no per això és menys veritat el que t'he dit. / Ésser conseqüència (de quelcom). Aquest premi representa un gran esforç. / Comportar, implicar. Les riuedes suposen una gran pèrdua. Deu mil pessetes suposen molt per a ella. / Presentar com a real o autèntic (allò que hom no sap que ho és).*»

Partint d'aquestes accepcions del verb *suposar*, dues de les quals són noves (no constaven en els diccionaris normatius anteriors ni són documentades en textos d'abans del segle XX), ¿és genuí el verb *suposar* en la frase comentada? Podem dir realment que el fet de comptar el 40% és una conseqüència del que s'ha dit abans? És discutible. Ara bé, és evident que seria molt millor i més clar de construir la frase amb un altre verb de significat molt més precís i adequat. D'acord amb això, ens podríem trobar amb frases ambigües en què no podem destriar amb seguretat amb quina accepció és fet servir el verb *suposar*, amb el significat de *imaginar* (b) o amb el significat novell (c):

- El director elegit suposa el disgust dels estudiants.*
- El director elegit imagina el disgust dels estudiants.*
- El director elegit comporta el disgust dels estudiants.*

Per tant, ja ho veieu. No seguieu el model dels periodistes, que sovint escriuen amb presses i sense poder revisar bé allò que han escrit; mireu de triar sempre el mot més adient, que s'adapti més bé al significat d'allò que volem dir. En qualsevol cas, deixeu-vos portar pel model dels bons escriptors. ♦

